

หมื่นหลัง หน้ 2553: การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊ก
ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
อาจารย์สุรสิทธิ์ ไทยรัตน์, Ph.D. 499 หน้า

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับ
ภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาส่วนประกอบ โครงสร้าง
และรูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย เพื่อศึกษากลวิธีการแปล
คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย และเพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขาน
ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลการศึกษาพบว่า ด้านส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน มี 15 ส่วนประกอบ
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 16 ส่วนประกอบ ในทั้งสองฉบับนี้มี 14 ส่วนประกอบ ด้านโครงสร้างของ
คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 6 ประเภท ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 5 ประเภท และด้านรูปแบบ
ของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 74 รูปแบบ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 85 รูปแบบ ในทั้งสองฉบับ
มี 10 รูปแบบ

กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย จากการศึกษาพบว่า ผู้แปลได้ใช้ 5 กลวิธี
ในการแปล ได้แก่ กลวิธีการแปลตรง กลวิธีการปรับคำแปล กลวิธีรวมคำแปล กลวิธีการละไม่แปล และ
กลวิธีการเพิ่มคำแปล กลวิธีที่ใช้มากที่สุดคือ กลวิธีการปรับคำแปล (89.61%) ลำดับที่สองคือกลวิธีการ
ละไม่แปล (5.34%) ลำดับที่สามคือกลวิธีการแปลตรง (3.93%) ส่วนกลวิธีการเพิ่มคำแปลและกลวิธีการ
รวมคำแปลมีการใช้คำเรียกขานเท่ากัน (0.56%)

ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย
มี 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยประจำตัวบุคคล ปัจจัยระดับสัมพันธภาพ และปัจจัยสถานการณ์ พบปัจจัย
ระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 410 คำ ฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 289 คำ
พบปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 355 คำ ฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 273
คำ และพบปัจจัยสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 333 คำ ฉบับแปลเป็นภาษาไทย
234 คำ